

Rosa rugosa

Synonim lac.: *Rosa x rugosa*

róża pomarszczona

Synonim pol.: róża fałdzistolistna

(c) fot. Gabriel Tomżyński TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin

Róża pomarszczona przywieziona z Dalekiego Wschodu do Europy w 1796 roku jest gatunkiem szeroko rozpowszechnionym w uprawie. Do najważniejszych jej zalet należy zaliczyć: długi okres i powtarzanie kwitnienia, dekoracyjne i pachnące kwiaty, ozdobne i jadalne owoce o dużej wartości odżywczej, łatwość uprawy i wysoką tolerancję na niesprzyjające warunki środowiska: zanieczyszczenie powietrza, zasolenie, suszę, zagęszczenie podłoża oraz odporność na podstawowe choroby róż - czarną plamistość i mączniaka prawdziwego. Z tego powodu od połowy XIX w. próbowano wykorzystać gatunek w hodowli i krzyżowano z licznymi przedstawicielami różnych grup róż. Uzyskano wiele ciekawych i wartościowych odmian, zwłaszcza róż parkowych, okrywowych i owocowych. Róża pomarszczona jest krzewem dorastającym do 1-2 m wysokości, szeroko rozrastającym się za pomocą odrostów korzeniowych. Aby ograniczyć jej ekspansywny charakter należy systematycznie usuwać pojawiające się odrosty albo posadzić w miejscach o ograniczonej przestrzeni (np. rabaty otoczone regularnie koszonym trawnikiem). Pędy są grube, proste, sztywne, wzniesione, zwykle słabo rozgałęzione, ale na szczytach silniej, o bardzo licznych szczeciniastych i igiełkowatych kolcach. Liście duże, zwykle jasnozielone, błyszczące, o pomarszczonej powierzchni, spodem jaśniejsze i owłosione. Jesienią liście przebarwiają się na żółto. Kwiaty amarantowe, dość duże, o średnicy 6-12 cm, o dużych płatkach, żółtych pręcikach, silnie pachnące, skupione najczęściej po kilka na szczytach bocznych pędów. Pojawiają się licznie od końca maja i potem, coraz słabiej, do jesieni. Owoce pozorne są płaskokuliste, duże, średnicy około 3 cm, pomarańczowoczerwone, o mięsistym hipancjum, dojrzewające niejednocześnie do późnej jesieni i pozostające na krzewach. Gatunek odporny na mróz, nie wymaga okrywania. Cięcie odmładzające zaleca się wykonywać raz na kilka lat. Krzewy tolerują stanowiska gorące i mocno nasłonecznione, gleby, suche, piaszczyste i kwaśne. Jest to jeden z najcenniejszych, niezastąpionych gatunków do miast - do obsadzania szlaków komunikacyjnych, nasypów dróg i kolei - gatunek glebochronny, zagospodarowywania terenów przemysłowych. Gatunek może być stosowany jako róża okrywowa i parkowa w miejscach trudnodostępnych. Nadaje się do tworzenia żywopłotów. Owoce wykorzystuje się w kuchni, z płatków można przyrządzać desery i konfitury. Przeciętna rozstawa sadzenia 1 m.

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

zasięg geograficzny

Daleki Wschód, Zachodnia Azja, Chiny, Półwysep Koreański, Japonia, Kamczatka, głównie wybrzeża morskie

pochodzenie

pierwsza publikacja: Carl Peter Thunberg 1784 Flora Japonica; wprowadzenie do handlu: Carl Peter Thunberg ok. 1826 Europa

grupa roślin

róże

grupa użytkowa

róże okrywowe
róże parkowe

forma

krzew

siła wzrostu

wzrost typowy dla gatunku

pokrój

krzaczasty rozłożysty

docelowa wysokość

od 1 m do 2 m

barwa liści (igieł)

jasnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów

pojedyncze
pachnące
kwiatostan

barwa kwiatów

różowe

pora kwitnienia	czerwiec lipiec sierpień
owoce	czerwone pomarańczowe ozdobne i jadalne
pora owocowania	lipiec sierpień wrzesień październik listopad
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	roślina tolerancyjna
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa
walory	jadalne owoce ładne jesienne zabarwienie odporność na zanieczyszczenia ozdobne owoce pachnące kwiaty ozdobne z kwiatów ozdobne z liści/igieł roślina miododajna roślina kolczasta lub ciernista
zastosowanie	ogrody przydomowe parki rekultywacja zieleń publiczna roślina okrywowa ogrody wrzosowiskowe ogrody orientalne kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) rabaty suche bukiety w grupach soliter (pojedynczo) owoce deserowe owoce na przetwory
strefa	4

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

